

عنوان مقاله:

سنجش میزان زیست پذیری بافت های فرسوده شهری (نمونه موردی: محله نوده مشهد)

محل انتشار:

کنگره بین المللی معماری و شهرسازی معاصر پیشرو در کشور های اسلامی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

فرشاد نوریان - دانشیار دانشکده شهرسازی، دانشگاه تهران، تهران

رضا قاضی - کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری، دانشگاه تهران، تهران

الهام رضاییان روحی - کارشناسی مهندسی شهرسازی، دانشگاه آزاد مشهد، مشهد

خلاصه مقاله:

زیست پذیری شهری یکی از بزرگترین انگاره های برنامه ریزی شهری دوران معاصر است که هدف آن مطلوب کردن شرایط زندگی در بین تمامی ساکنین است. از طرفی بافت های فرسوده شهری به عنوان بستر زیست انسان شهرنشین به دلیل فرسودگی کالبدی، اجتماعی و اقتصادی دارای ناپایداری مکانی - فضایی هستند که برنامه ریزی برای ارتقاء کیفیت زیست این بافت ها اجتناب ناپذیر است. براین اساس هدف پژوهش حاضر، شناخت وضعیت زیست پذیری بافت فرسوده محله نوده مشهد و عوامل موثر بر آن است. بدین منظور روش مقاله حاضر، توصیفی-تحلیلی است و برای گردآوری داده ها از روش پیمایشی (توزیع پرسشنامه مردمی) بهره گرفته شده است. همچنین برای تجزیه و تحلیل اطلاعات از نرم افزار Expert Choice، SPSS، BSC Designer استفاده شده است و از روش سلسله مراتبی AHP برای وزن دهی معیارهای زیست پذیری و کارت امتیاز متوازن برای مشخص شدن میزان زیست پذیری بافت فرسوده مطالعاتی استفاده شده است. از یافته های اصلی تحقیق شناسایی معیارهای زیست پذیری بافت فرسوده و شاخص های آن اشاره کرد که در این بین معیار دسترسی به خدمات با وزن 0,208 مهمترین عامل و معیار کیفیت فضاهای عمومی با وزن 0,090 ضعیف ترین عامل می باشد. از دیگر یافته ها میتوان گفت، میزان زیست پذیری بافت فرسوده محله مطالعاتی 35,76 درصد می باشد که در این بین معیار تعاملات اجتماعی با 44,68 درصد بهترین وضعیت و معیار امنیت اجتماعی با 30,27 درصد ضعیف ترین وضعیت را به خود اختصاص داده اند.

کلمات کلیدی:

بافت فرسوده، زیست پذیری، شاخص های زیست پذیری، محله نوده مشهد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/809440>

